

ROČNÍK XXVII 1/2025

Konfirmandky Ester (z dvojky) a Magdaléna (z jedničky)

Obsah

- 2 **BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ: Logika lásky**
Ondřej Macek
- 3 **OKÉNKO DO STARŠOVSTVA**
Jiří Popelář a Mariana Boudová

BYLO
- 10 **Cesta do hlubin spirituality pohybu**
Ondřej Potoček
- 14 **Bohoslužby pozvání**
Iva Oukropcová
- 14 **S mládeží v Kloboukách**
mládež z Brna I
- 15 **Druhý ročník kvízu pro Ovečku**
Kateřina Stará
- 16 **OKÉNKO K DĚTEM: Betlémský kostel v Brně**
Iva Tůmová
- 21 **KONFIRMANDI: Bůh jo...**
Lenka Dobrovolná
- 26 **SETKÁNÍ: Síla tvarglí a Alfy**
Lenka Dobrovolná
- 33 **KNIHA: Sborník k povzbuzení**
Ondřej Macek
- 35 **IMPULS: Staň se**
Iva Oukropcová
- 38 **KALENDÁŘ**
- 40 **FOTOREPORTÁŽ**

Logika lásky

Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec.

Zjevení 22,13

Smysl Ježíšovy mise, Černého pátku, Neděle vzkříšení: Nejsou žádné slepé uličky. Neskončí to tragédií. Neskončí to v prázdnu. Poslední slovo bude mít Bůh. Proto Ježíš vstal z mrtvých. To si snažím říkat do chvil, kdy se mi zdá, že jsem narazil na betonovou zeď; do chvil, kdy odcházím z návštěvy v nemocnici; do chvil, kdy se dorozumění s druhými zdá nemožné.

Nejdrsnější úkol křesťana: Být člověkem naděje. Navzdory zprávám, navzdory únavě, někdy i navzdory sám sobě. Neskončí to špatně. Protože poslední slovo bude mít Bůh. Ten Bůh, o kterém vyprávěl Ježíš, kterému se snažil věřit i v Getsemane, i před veleknězem a Pilátem, i na Golgotě.

Podstatná informace: Podle naší zkušenosti, obecné „logiky“, končí příběh člověka v hlíně nebo v kremační peci. Ale pak je tu ještě „logika“ lásky. Podle ní vztah, který s námi udržuje Bůh, nepřeruší ani smrt.

Politika: Kdo skutečně věří v Ježíšova Boha, ví, že ego, sláva, moc, že to všechno bude jednoznačně překonáno a že to bude soudit Ježíš Kristus.

Pane Bože,
rozfoukej naši naději.
Amen.

Píseň 551 V temné noci

Ondřej Macek ■

Okénko do staršovstva

Setkávání presbyterů Brno I

Adventní schůze byla zahájena sdílením: každý presbyter popsal, co pro něj adventní čas znamená a jak ho prožívá. Popřáli jsme k narozeninám Elišce a Milanovi.

Letošní podzimní měsíce jsou hodně náročné, emočně i organizačně. Pohřby, svatby či příprava na administraci sboru Brno II vyžadují mnoho sil našich farářů. Stejně tak i práce na přípravách stavebních změn v budovách našeho sboru — fary na Opletalově, Betlémském kostele a kostele J. A. Komenského. Komunikace v těchto věcech je obousměrně (kazatelé + presbyteri <-> obecný sbor) problematická a zraňující. Snažíme se zlepšit.

Dále jsme diskutovali pořad večere Páně po covidu s kalíšky i kalichem a dohodli pořad jednání v Prasklicích na výjezdním zasedání. Na základě doporučení finanční komise jsme navrhli a odsouhlasili finanční dary sboru v Boskovicích na Sudickou ZŠ a projekty Diakonie Vendolí a Ovečka.

Lednové zasedání staršovstva bylo již tradičně výjezdní v Prasklicích. Páteční večer jsme strávili ve společném rozhovoru o tom, co pro každého z nás znamená být presbyterem. Diskutovala se také otázka velikosti staršovstva (počet členů) a náš vztah ke každému z našich kostelů.

Bratr Pavel Janeček z časových důvodů rezignoval na své místo člena staršovstva, a tak jsme sobotu zahájili přivítáním bratra Kolínka mezi hlasovné členy staršovstva. Ohlédlí jsme se za adventním časem. Pro naše faráře to byl čas hojný na setkávání, třeba v rodinách nebo také v rámci ekumeny. Vánoční prázdniny byly letos delší a podařilo se nám i odpočívat a hlavně odpočinout. Při reflexi uplynulého měsíce jsme probrali vánoční bohoslužby — termíny, spojování a také počet účastníků jednotlivých bohoslužeb a také situaci v Rychmanově. Ovšem žádný závěr jsme neučinili. Probrali jsme kalendář akcí sboru až do srpnového rodinného Blažkova.

Po obědě nás bratr Matoulek seznámil se současnou finanční situací a s výhledem na další roky. Navázala bohatá diskuze o penězích, dlouhodobém investování a výhledu do budoucnosti. S jistou opatrností lze říci, že díky pronájmům Zelené fary bychom mohli plný přechod na samofinancování zvládnout. Rozhodli jsme o úpravě platů zaměstnanců v návaznosti na zákonné povinnosti (úprava minimální mzdy). O dlouhodobém investování budeme mluvit s Ondřejem Malachem na některé z dalších schůzí. V rámci této diskuze jsme podpořili leták o finanční nezávislosti a dobrovolnictví. Bude schválen na dalších schůzích.

Do rozhovoru o sborové strategii jsme včlenili diskuzi k práci staršovstva a angažovanosti jednotlivých presbyterů. Témat bylo nastoleno mnoho a budeme je v dalších měsících rozpracovávat. Přípravovali jsme osnovu pro sborový rozhovor o našich kostelech a diskutovali společenství v Rychmanově. Schůzi jsme uzavřeli nahlédnutím do plánu oprav sborových budov na příštích deset let.

Únorovou schůzi jsme zahájili krátkým ohlédnutím každého z nás za právě prožitým dnem — co se nás dotklo ať už příjemně nebo méně dobře. Popřáli jsme k narozeninám bratru Kolínkovi.

Za uplynulým obdobím se také ohlédlí naši faráři. Měli radost ze setkání s lidmi ve sboru, domácích návštěv a práce se sborovou omladinou. Iva navštívila také domovy důchodců ve Křtinách a Blansku.

V dalším pořadu jsme schválili doporučení sestry Alžběty Mackové k absolvování vikariátu, evidenční dotazník se statistickými daty pro synodní radu a rozhodli schválit výroční zprávu sboru per rollam. Byli jsme informováni o přípravě návštěvy z našeho partnerského sboru v Basileji. Návštěva proběhne od 1. do 4. května. Na Noc kostelů budeme žádat grant, v programu v ČK budou účinkovat Jiří Lang a Vít Bébar a bude zde výstava Doroty Zlatohlávkové. Schválili jsme zapůjčení našich sálů sboru CB na Kounicově po dobu rekonstrukce jejich prostor. Využijí je vždy jednou za měsíc po dobu cca jednoho roku. Probrali jsme zprávu finanční komise o možnosti dlouhodobého spoření — investic do fondů. Většina členů staršovstva strategii dlouhodobé správy

sborových prostředků podporuje. Vyslechli jsme zprávu Petra Zukala o postupu rekonstrukce Zelené fary — ladí se smlouvy s prováděcími firmami a spějeme k podpisu.

Opět jsme diskutovali situaci kolem Betlémského kostela. Objekt navštívili památkáři, kostel včetně pozemku a oplocení je v procesu prohlášení za kulturní památku. Zhodnotili jsme průběh sborového rozhovoru z 26. ledna s tématem Betlémského kostela a případných úprav jeho interiéru. A nakonec jsme probrali program na výroční sborové shromáždění svolané na 30. března.

Březnová schůze byla, jak je zvykem, otevřená. Blíží se výroční sborové shromáždění, a tak jsou na úvodní část zváni členové sboru k předložení připomínek ke sborovému životu a práci staršovstva. Letos přišli zástupci skautů 70. oddílu, abychom se mohli vzájemně poznat osobně (ve spojení jsme totiž především elektronicky). Dalším hostem byla sestra Najbrtová, která pochválila rozsah výroční sborové zprávy a upozornila na chyby v tisku, které jsme přehlédli. Také měla faktické připomínky k informovanosti sboru o dění ve staršovstvu včetně finanční zprávy.

Této schůze se neúčastnila sestra farářka, neb vedla vikariátní seminář. Ohlédnutí farářů za uplynulým měsícem zahrnovalo víkend s mládeží, problematiku biblických hodin pro děti z jedničky a dvojky, svatební rozhovory, přípravu rekonstrukce Opletalovy, PubQuiz s Ovečkou, bohoslužby a přípravu Noci kostelů. V diskuzi pak rezonovalo, že u nás ve sboru je malé povědomí o Popeleční středě a mělo by se více upozorňovat na postní ztišení před bohoslužbami.

Bratr kurátor nás informoval o rekonstrukci Zelené fary a jejím financování. Smlouvy jsou podepsány, financování zajištěno. Další věcná diskuze se týkala sborového shromáždění a jeho organizačního zajištění.

V roce 2026 končí povolávací listiny našich farářů. Staršovstvo vyjádřilo naději, že jak Iva, tak Ondřej budou ochotni ve své službě v našem sboru pokračovat i v dalších letech.

Jiří Popelář ■

Setkávání presbyterů Brno II

Od prosince do března se toho v našem sboru stalo celkem dost. Na konci roku skončilo působení bratra faráře Martina Horáka v našem sboru. Od ledna si tedy zvykáme na fungování našeho sboru bez faráře. Navíc hledání nového kazatele nabralo po několika měsících jednání trochu jiný směr...

Bratr farář Martin Horák od ledna nastoupil do sboru v Silůvkách. Jsem ráda, že se administrování našeho sboru ujala právě sestra farářka Iva Květonová ze sboru Brno I. Jednak proto, že to u nás z vikariátu dobře zná, a taky proto, že se díky tomu začíná prohlubovat spolupráce mezi oběma sbory. Jsem vděčná za to, že se nám zatím daří s předstihem shánět kazatele pro vedení bohoslužeb v Blahoslavově domě i v kazatelské stanici v Tišnově. V tomto ohledu nám taky pravidelně pomáhá seniorátní farářka Tereza Halasová, která se také stala členkou našeho sboru. Mimochodem, další naší novou členkou se za poslední období stala také Adéla Píknová.

V posledních měsících došlo k posunu ohledně hledání nových farářů. Už od léta probíhalo jednání se dvěma uchazeči na obě farářská místa v našem sboru. Tato jednání vedla k tomu, že první adventní neděli u nás kázal uchazeč o místo prvního faráře Maroš Elperyn a na začátku ledna uchazeč o místo druhého faráře Jordan Tomeš. Oba nejprve vedli bohoslužby, po nich pak následovala debata v Losově sále a pak absolvovali ještě neformální oběd s presbytery a se členy farářské komise. Na Maroše i Jordana se v našem sboru sešly vesměs pozitivní ohlasy. Vypadalo to docela ideálně, protože se oba znají už z minulosti, vzájemně by se asi dobře doplňovali a měli velkou chuť spolupracovat vzájemně i s námi. Situace se ale zkomplikovala tím, že Jordan Tomeš ještě dostal nabídku na působení v Pražském seniorátu. Ukázalo se, že je to nabídka, která se neodmítá, a tak se rozhodl pro ni. Nastalo pár týdnů nejistoty, kdy Maroš se svou manželkou Kasiou zvažovali, jestli by chtěli v jednání s námi pokračovat i bez Jordana. Bylo to docela napínavé, ale nakonec se rozhodli, že ano, a Maroš u nás v půlce února vedl další bohoslužby.

Poslední schůze staršovstva jsme pochopitelně hodně času věnovali právě tomuto tématu. Mezi presbytery ale panuje shoda v tom, že by

OBRÁZKY ZE STARŠOVSTVA DÍL 9. "DOPIS"

PO ODCHODU MARTINA A MILČI SE SBOR BRNO II. KRESLÍ PETR DOČITL BEZ FARÁŘE. CO S TÍM STARŠOVSTVO PROVEDE? PÍŠE: ŽIVOT

FARÁŘSKÁ KOMISE ROZESILA ZVACÍ DOPISY

... JENŽE ODPOVĚĎ JE ZATÍM VŽDYCKY STEJNÁ: ODMÍTNUTÍ

JEDNOHO DNE ALE PŘIŠEL DOPIS OD TAJEMNEHO PISATELE

STARŠOVSTVU CHVÍLI TRVALO, NEŽ POCHOPILO, ŽE JE TO MAROŠ K. KTERÉHO UŽ DLOUHO SE ZAJMEM SLEDUJE.

VE SBORU ZAVLÁDLO VZRUŠENÍ, ALE TAKY NERVOZITA ... HLAVNĚ MEZI TĚMI, KDO NECHODILI DO TANEČNÍCH ZAJÍMÁ VÁS, CO SE DĚLO DÁL? ČTĚTE SETKÁVÁNÍ!

Beseda s Marošem Elperynem po adventních bohoslužbách

spolupráce s Marošem Elperynem mohla pro náš sbor být zajímavá a přínosná. Já bych zdůraznila třeba to, že Maroš mimo jiné rád spolupracuje s dětmi a mládeží, a to je téma, které v našem sboru v poslední době hodně rezonuje. Troufám si říct, že Maroš je v souladu i s dalšími cíli, které jsme si pro náš sbor stanovili v tzv. rozvojovém plánu. I Maroš v našem sboru vidí velký potenciál a sám řekl, že by to pro něj byla čest, kdyby u nás mohl působit.

Na únorové schůzi staršovstva jsme se už pustili do hlasování a téměř jednomyslně jsme se shodli, že Maroše Elperyna doporučujeme jako kandidáta na prvního faráře našeho sboru (několik hlasujících se zdrželo, ale proti nebyl nikdo).

Staršovstvo tedy nyní pracuje na dalších potřebných krocích, aby 25. května mohlo proběhnout volební sborové shromáždění. Souběžně farářská komise oslovuje nové kandidáty na místo druhého faráře. Pokud byste k tomuto tématu měli ještě nějaké podněty, neváhejte se obrátit na mě nebo na kurátorku Evu Kazdovou.

V únoru se také konala tradiční výjezdni porada staršovstva, na které se řešilo plnění rozvojového plánu našeho sboru a samozřejmě také nějaká neformální témata. Tentokrát to probíhalo bez účasti facilitátora a v rodinném prostředí chalupy Nečasových v Prosetíně.

Z hospodářských záležitostí sboru jsme se věnovali hlavně přípravě sborového rozpočtu na tento kalendářní rok a výročního sborového shromáždění, které se letos konalo již na začátku března. Mám radost, že jsme na něm také konečně oficiálně pověřili Michala Marka výpomocným kazatelem. Také se bohužel znovu probudila kauza týkající se stavby mrakodrapu na sousední parcele. Investor získal všechna potřebná vyjádření a podal žádost o stavební povolení. Ve spolupráci s advokátem jsme podali námítky. Na konci března bylo naštěstí stavební povolení zamítnuto. Určitě ještě není vyhráno, ale aspoň za tohle dílčí vítězství můžeme být rádi.

Z hlediska stavebních činností nás v tomto roce čeká hlavně příprava a realizace opravy farářského bytu pro prvního faráře. Rekonstrukce se bude týkat hlavně koupelny a kuchyně. Dále jsme se věnovali vyřizování dalších záležitostí týkajících se dědictví po paní Havránkové. V jejím bytě už díky brigádníkům, kterým moc děkujeme, probíhá postupné vyklízení a uklízení a také máme v plánu provést v nejbližší době drobné opravy bytu, aby byl připraven k pronájmu.

Pokud by vás zajímalo podrobněji, co na staršovstvu projednáváme, nebo pokud byste měli nějaký podnět, určitě se na nás neváhejte obrátit buď osobně, nebo přes e-mail (staršovstvo-posta@blahoslavak.cz nebo mariana.boudova@blahoslavak.cz).

Mariana Boudová ■

Cesta do hlubin spirituality pohybu

V pondělí 20. ledna jsme se sešli v Losově sále Blahoslavova domu na přednášce faráře Maroše Elperyna. Bylo to úvodní seznámení s výzkumným projektem, v rámci kterého se následující tři týdny odehrávaly v prostorách Blahoslavova domu workshopy o práci s vlastním tělem a hlasem. Projekt, který je zároveň součástí Marošovy absolventské práce na divadelní akademii ve Švýcarsku, se totiž zabýval využitím pohybu v evangelické liturgii. Cílem bylo vytvořit bohoslužbu téměř bez mluveného slova. V průběhu workshopů jsme od Maroše a dalších lektorů z jeho týmu získávali různé návody, jak toho docílit.

Osobně jsem se zúčastnil většiny večerních dílen a bylo vidět, že Maroš i jeho tým byli sami příjemně překvapeni počtem účastníků nejen z druhého brněnského sboru. I když se workshopy odehrávaly každý den, komorních, pouze s několika účastníky, jich nebylo mnoho. Možná také díky tomu, že sám tým nepočítal s přítomností jednotlivých účastníků na všech workshopech. Každý přišel tehdy, kdy mohl, a o větší část náplně dílen nebyl ochuzen, ani když přišel jen jednou. Během dílen jsme se potom učili vnímat své tělo a hlas vnitřně i v prostoru okolo sebe. Zároveň jsme vnímali i ostatní, kteří se v prostoru nacházejí, i to, jakými impulsy ovlivňuje jejich pohyb a hlas ten náš. Neexistovaly špatné pohyby ani falešné tóny. Hodně dílen se tak na konci stalo jakýmsi rozhovorem beze slov, pouze za pomoci pohybu nebo polyfonií našich hlasů.

Kromě úvodní přednášky byl tento cyklus dílen proložen také dalšími dvěma přednáškami, jejichž témata zároveň uváděla probíhající dílny do kontextu myšlenek celého projektu. První z nich nesla název „Etiopie — inspirace etiopskou tradicí“. Maroš vyprávěl o svém studijním pobytu v Etiopii a také nám promítl krátký film, který o své cestě natočil. Film zachycoval nejen každodenní život chudé části obyvatelstva Addis Abeby, ale zejména téměř cirkusácký život spjatý

s tancem, komunitním sdílením a silně prožitkovými bohoslužbami. Obojí by mohlo sloužit jako inspirace propojení pohybu s evangelickou liturgií. Druhá přednáška nazvaná „Blázni a klauni v biblických látkách“, která byla spíše vzájemnou rozpravou než přednáškou, zase přinášela příklady různých biblických proroků, kteří se ve své době pro své okolí chovali přinejmenším podivně. Těmito příběhy tak zrcadlila nejen úlohu umělců nabourávat společenské normy a pořádky, ale v konečném důsledku i potřebu během našich dílen vystoupit ze své komfortní zóny a chovat se sám před sebou bláznivě.

Vyvrcholením těchto tří týdnů byla ona pohybová bohoslužba. Modlitební prostor Blahoslavova domu se ponořil do tmy, kterou prosvětlovalo několik plamínků svíček. Jeden po druhém vstupovali jednotliví lidé a každý tak s sebou přinášel své pocity a rozpoložení. Někdo se posadil na židli, jiný si třeba lehl na zem. Jedinečný zážitek kombinující naslouchání společenství při společných polyfoniích v kruhu kolem stolu Páně s nasloucháním svému vlastnímu tělu v naprostém tichu...

Výzkum dále pokračuje ve Švýcarsku. Toto byla jeho první terénní fáze. Ovšem věřím, že zanechala v nejednom účastníkovi silnou stopu. Nový pohled na prožití rituálu, kterým je bohoslužba.

Ondřej Potoček ■

Debata s Marošem Elperynem o biblických bláznech

Bohoslužby pozvání

Budou to ještě evangelické bohoslužby, když...

- nebudou ráno
- nebudou v neděli
- nebudou hrát varhany
- nebude tradiční kázání
- nebude „one man show“
- nebude klasické osvětlení
- nebude běžné uspořádání židlí
- bude volnost pohybu
- bude zpěv beze slov, zpěvníku
- bude čas na osobní tichou modlitbu
- budou svíčky, přítmi, atmosféra ztišení
- bude možnost setkání skrze naladění hlasu
- bude příležitost slyšet slovo a prostor k jeho zažití
- bude pozdrav pokoje a večere Páně, ale trochu jinak?

V pátek večer takové byly, aspoň jsem je tak vnímala.

... čekej na Hospodina, nyní i na věky... Ž 131

Přicházíme, hledáme své místo zde. Nic není předem dané, naplánované. K dispozici je celý prostor sálu, měkké osvětlení svíčkami jakoby zve: Nespěchej, neboj se, jsi vítán. Nalézám své místo pro tuto chvíli.

Čekej... Smím čekat, nemusím sledovat hodinky ani pořad bohoslužeb. Jsem tu pro Hospodina, on pro mě. A taky pro všechny ostatní, ale teď je čas na tichý pozdrav: Jsem ráda, že jsi mě pozval. Čekáš už dlouho? Těšila jsem se za tebou. Díky.

„Mocný Bože, při Kristovu zachovej nás spásy slovu, ať tvé pravdy jasná svíce zmáhá bludy víc a více...“

Znám ji, ani jsem to nevěděla. Patří sem stejně jako my. Jsem ráda, že byla zařazena místo původně plánované, také silné, ale neznámé... Téměř bez doprovodu zpíváme, vzýváme, chválíme. Jednohlasně, snad

Večerní liturgie téměř beze slov, vrchol projektu V tělení, který k nám dovezl Maroš Elperyn se svým týmem

i srdce se ladí týmž směrem. Boží Duch mezi námi, skrytý, mocný, jemný. Děkuji.

„Hmm... mmm...“

Ladíme se. Nejprve hledáme hlas kdesi v sobě, pak v prostoru, v setkání s druhými, nakonec v kruhu. Všichni se vejdou. „Žádný tón není špatně.“ Ve vzácném prostoru svobody hledáme harmonii. Nespěcháme. Marta nás vede, ale stále je to víc pozvání než dirigování. Skrze nás, kolem nás, v celém prostoru zní podivná sounáležitost, citlivost, zkoumání, sjednocování. Vzácná chvíle.

Bože, zkoumáš mě a znáš mě. Víš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat... Ž 139

Hmatatelné ticho. Smím být sama se svým Stvořitelem. Čekám. Nemusím nic maskovat, vysvětlovat, předstírat, vždyť mě zná. „... v životě mé matky jsi mě utkal...“ Čekám. Nesoudí mě. Dívá se s láskou, i když ví... Pane, ty jsi tak dobrý, skláním se před tebou. Jsi tu. Tak blízko, a já jsem to nevěděla... Odpusť.

Chvála tobě!

„Pojďte, všechno je připraveno...“

Nové pozvání do společenství. Kolem stolu, jako bratři a sestry, děti jednoho Otce.

„Pokoj tobě — pokoj tobě — pokoj... objetí... setkání...“

Bezeslovná výzva a naše společná odpověď. Marta začíná. I my pak máme prostor. Odvážím se? Budu přijata? Smím? Ano. Není žádné hodnocení kvality, výkonu, umu. Jsme společenství kolem jednoho stolu, ze kterého smíme přijímat na památku milosrdenství a lásky našeho Pána chleba a víno.

Hlas říká: Ano. Jsem tu, patřím sem, mám tu místo. A ten vedle mě taky.

Chvála tobě, Pane.

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. J 1

Odcházím, nesu si světlo. Ještě smím zůstat v jeho blízkosti. Svítí mi na cestu — kéž je světlem pro mé nohy... Být blíž, nechat se proniknout, prosvětlit tím světlem, jeho Světlem, Slovem, jím samým. Všechno povstalo skrze ně... tedy i já se vši svou slabostí. A děti, moje i ty ostatní. A táta... všechno... Přichází pokoj. Bůh je dobrý, on je na začátku všeho. Nemusím se bát, až odtud odejdu. Vždyť všechno povstalo skrze něj. Jeho světlo žádná tma nepohltní. Haleluja.

Na stole Páně ještě zbyla hostina pro mnoho dalších, vychází odtud světlo, osvětluje každého člověka... Amen.

Iva Oukropcová ■

S mládeží v Kloboukách

Od pátku 28. února až do neděle 2. března měla naše mládež tu čest uspořádat víkendový pobyt ve sboru v Klouboukách u Brna. Ubytování v renovovaných prostorách garáže mělo útulnou atmosféru, kterou

utužovala sálající kamínka. V rámci víkendovky se setkala spousta aktivních i již neaktivních mládežníků (a snad dokonce jeden budoucí mládežník, jelikož se naší výpravy účastnil i kojenec z rodu Popelářů).

Pátek přinesl příjemná znovusetkání, vzpomínání a sdílení rozmanitých problémů a radostí z různých oblastí života. V sobotu samozřejmě nechyběl moc pěkný biblický program od Ivy na téma sluchu a naslouchání. Později následovala procházka po okolí se zastávkou u zdejšího větrného mlýna a kaple svaté Barbory. Nakonec byl den uzavřen společným LARpem na věžeňské motivy.

V neděli po bohoslužbách lze vypíchnout velmi milé setkání s Jirkou Gruberem, jehož touto cestou zdravíme a přejeme mu, ať se mu daří.

mládež z Brna I ■

Druhý ročník kvízu pro Ovečku

Ve čtvrtek 28. února v podvečer se sál Václava Pokorného zaplnil všemi, kteří si po roce chtěli zahrát a při tom se něco nového dozvědět. Výborné občerstvení nám opět přichystaly sestry z křesťanské služby, které se zapojily do hry jako tým s názvem Stařenky. Stejně jako v loňském roce si přišli zahrát i zaměstnanci Diakonie spolu s klienty Chráněného bydlení Ovečka, kteří posílili deset týmů sester a bratří napříč brněnskými sbory.

Na začátku si každý tým zvolil originální název a pokřik. ŠAHR, Pozdní sběr, Ženy v rozpuku, Šiblův klubík i Žáby z mokřin se nelekly úvodního kola otázek o Harrym Potterovi. Poslední vagón, Just Team i Dreaming Team mírně zaskočily „biblické špeky“. Dozvěděli jsme se, jakou rychlostí může letět míček při baseballu, kdo namluvil hlas Večerníčka, a řadu dalších zajímavostí o brněnských školách EA, brněnských básnících nebo písních ze Svítá. Užili jsme si společný čas a pro Ovečku letos vybrali šest tisíc korun!

Těšíme se na třetí ročník v únoru 2026!

Kateřina Stará ■

Betlémský kostel v Brně

Po většinu 19. století byli čeští evangelíci v Brně součástí německého luterského společenství, které se scházelo v modlitebně na Husově (tehdy Alžbětině) třídě a od roku 1867 v Červeném kostele. Brno tehdy bylo asi ze 60 procent německé. Čeští a ve většině chudí evangelíci přicházeli do Brna za prací. V brněnském sboru se kázalo německy, česky jen velmi výjimečně. Na bohoslužby, především na významné svátky, proto Češi občas chodili až do nejbližšího reformovaného sboru v Nosislavi.

Češi dlouho usilovali o vlastního kazatele. Teprve 10. dubna 1882 se konaly v Brně první české bohoslužby a o rok později byl po několikaletém vyjednávání ustanoven cestující kazatel pro moravskou diasporu se sídlem v Brně Václav Pokorný (1855—1933). Bohoslužby se konaly v různých pronajatých prostorách, většina vybavení byla půjčená, včetně lavic nebo harmonia. Začátky byly velmi skromné, ale společenství českých evangelíků se rychle rozrůstalo.

Ke stavbě vlastního kostela se stále početnější společenství odhodlalo v devadesátých letech 19. století. Sbor tvořený asi šesti sty většinou továrními dělníky a jejich rodinami se dost zadlužil.

Stavitel Gottlob Alber (1846—1927) našel a zprostředkoval koupi vhodné parcely na jižním svahu Špilberku s původní zahradní restaurací zvanou Malý Prater, kterou majitelka prodávala za velmi výhodnou cenu. Kupní smlouva s cenou 10 500 zlatých byla podepsána 18. srpna 1893. Stavitel se zavázal stavbu kostela i úpravu stávající budovy na faru provést za 23 500 zlatých. Přestože čeští brněnští evangelíci od počátku sbírali na stavební fond a různými sbírkami je podpořily reformované sbory z Moravy, Čech i z ciziny, stavělo se na dluh, který se musel postupně splácet.

Stavba byla zahájena 7. května 1894 a již počátkem května 1895 byl kostel hotov. Slavnostní otevření Betlémského kostela se konalo 23. května 1895 a zúčastnilo se jej na pět tisíc lidí. Všichni se dovnitř nevešli, kázalo se tedy i venku v prostoru zahrady.

Výbor sboru se v červnu roku 1894 usnesl, že se první český evangelický reformovaný chrám Páně v Brně bude nazývat „Betlémský“, podle místa, kde se narodil Ježíš. Má upomínat také na Betlémskou kapli v Praze, kde začala česká reformace kázáními Jana Husa. „Betlém“ znamená „chrám chleba“. I Betlémský kostel má být domem chleba, určeným ke kázání Krista ukřižovaného, který řekl „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“ (Jan 6, 35). A jak také hlásá nápis na průčelí kostela: „My kážeme Krista“ (1. Korintským 1, 23).

Čtete dobový popis kostela ze sborníku vydaného k jeho slavnostnímu otevření v roce 1895, odkud pochází i kresba původního návrhu kostela použitá v ilustraci na plakátu:

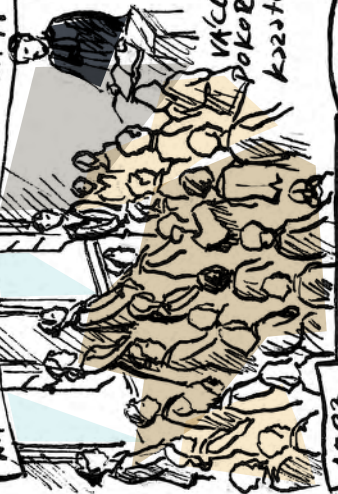
Co se chrámu týče, stojí úplně v zahradě církevní, která opět ze tří stran jinými zahradami obklopena jest, a dále vzhůru zvedá se Špilberk se svými krásnými sady. Čelem hledí chrám skrze krátkou ulici po-
boční (Špilberskou) do ulice hlavní (Pekařské). Vpředu chrámu jest pěkná předsíň a vzadu zase učírna pro cvičení náboženská a biblické hodiny; také mládenecký spolek odbývá v ní své schůze. Vlastní prostora chrámová jest 19 metrů dlouhá a 12,10 metrů široká. Prkenný, pěkně provedený strop a dílem i střechu nese 6 sloupů z taženého železa, obložených dřevem, z jednoho sloupu na druhý podél i napříč jde vždy vyřezávaný oblouk. Sloupy těmi dělí se chrám na tři lodě. Postranní lodě jsou od podlahy ke stropu 8,20 m vysoké, prostřední loď jest vyšší, v nejvyšším bodě dosahuje 9 metrů výšky. V prostřední lodi jsou lavice pro ženské, v postranních jsou chodby a lavice pro mužské. Kazatelna jest vpředu v prostřední lodi, před ní stojí stůl a z obou stran jejich po třech kratších lavicích. V přední části chrámu jsou též napravo i nalevo východy z nouze. Vedle kazatelny jsou menší dvěře do učírny. Tyto dvěře z jedné a schody na kazatelnu z druhé strany kryje dřevěná ozdoba připojená z obou stran ke kazatelně. Proti kazatelně jest kruchta, prostor nad předsíní chrámovou, kdež umístěno jest velké pedálové harmonium, které pan ředitel Wittgenstein z Vídně sboru daroval. Prostor tento jest tak velký, že by se do něho někdy i varhany dobře postaviti daly. Do chrámu dole vejde se lavic pro 342 osob, počítá-li se

STAVBA BETLÉMSKÉHO KOSTELA

cca 1892

BOHOSLUŽBY ČESKÝCH REFORMOVANÝCH
EVANGELIČTŮ
NAJEMNÍ MÍSTNOST, ZELNÝ TRH 11

JE NÁS VÍCE,
STÁLE JE ME
STŘEDU JEN
POTŘEBUJEME
PŘEDSTAVY!

VÁCLAV
POKORNÝ
KORISTEL

ALE VĚDÍM
JSME CHUDÍ!
SALÁIR MOHOU
PLATIT JEN
TŘI ČLENové.

VYPLATÍ
SE NÁM STAVĚT
NA PLATIT DRAHÉ
NAJEMNĚ.

MA' ME MORAL-
PODPORU MORAL-
SKÝCH SPORŮ
NEJAKÉ DĚJAT
NĚJSEM ZISKAL
V NOLANDSKU
A NĚMECKU.

I TAK
NÁS STAHEDNI
FOND ČINÍ JEN
9324 ZLATÝCH.
CO JE TO NA
BRNO?!

KAREL
VILÍM
KURATOR

NÁŠEL PRÁVĚ
JSEM TO PĚKNĚ
MÍSTO. IDEÁLNÍ
PRO CELA, A!
VÝHODNÁ!
CENA!

1893

CELOU STAVBU
PROVEDU ZA
23.600 Kč.
A POSEČKA NA
MÁM SE
SPLATKAMI.

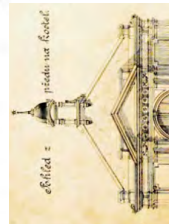
GOTTLÖB
ALBER
STAVITEL

KUPNÍ
SMLOUVA
NA POZEHEK
10.500 Kč
18.8.1893
6

- VÝBORNÁ POLOHA NA JIŽNÍM
SVAHU SPILBERKU
- STA'VNÍČI STAVBU LZE
PŘESTAVĚT NA FARNU
- MÁM INFORMACI,
ŽE KOLEM POMEDE
ULICE PŘÍMO NA
HLAVNÍ ALŽBĚTHIN
(HUSOV) TRŮVU

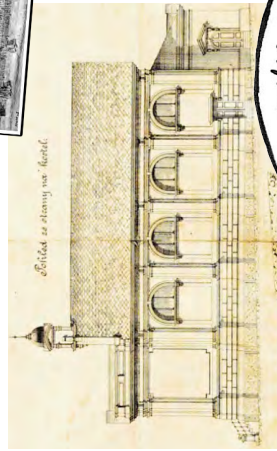
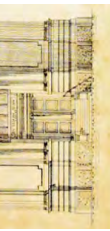
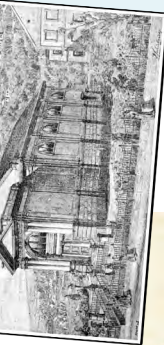

SVĚTLOSTNÍ OTEVŘENÍ

celá z
vítězství na čestně

SVATĚMŠKÉHO KOSTELA
23. 5. 1895

Štítek ze stromy na štítě

CHRA'M
SE BUDE
JMENOVAT
BETLEMSKY.

- PODLE MÍST
KDE SE NARODIL
JEŽÍŠ
- V UPOMÍNKU NA
BETLEMSKOU KAPLI
V PRAZE A POČÁTEK
ČESKÉ REFORMACE
- 'BETLE'M' ZNAČENÍ
'DŮM CHLEBA'
- LIDÉ BY MĚLI
Z KOSTELA ODCHÁZET
POSILNĚNÍ
A OBČERSTVENÍ

MY KAŽEME KRISTA

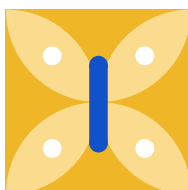
A S TÍM PŘÁNÍM, ABY KRISTUS TOLIKO
V NĚM KAŽÁN BYL, OTVÍRÁM CHRA'M TENTO
VĚ JMĚNU BOHA OČE I SYNA I DUCHA
SVATĚHO. AMEN.

s půl metry délky lavice na osobu. Až toho bude potřeba, postaví se vlastní kruchty ze tří stran kostela, na nichž se dá umístiti lavic více než pro 200 osob, takže by chrám brněnský měl potom tolik sedadel jako čáslavský. Celá budova činí velmi pěkný dojem vně i uvnitř a chrám jest akustický.

Zevní podoba liší se od připojeného obrázku toliko tím, že věžka jest štíhlejší a o 3 metry vyšší, než byla původně projektována. Při původní měly býti všechny čtyři sloupy z tesaného kamene; že pak celá věžka spočívati měla toliko na vrchu štítu, tož se místodržitelství nezdála býti v pádu neobyčejně prudkého větru dosti bezpečnou, proto ustoupeno od prvotního projektu a udělána nynější věžka ze dřeva. Dále sluší se poznamenati, že přítomný obrázek dělán jest tak, jako by již byla hotova ulice, která jest teprve v projektu a má jíti souběžně s Pekařskou. Zatím jest přístup ke kostelu toliko ulicí Špilberskou, která z Pekařské přímo vzhůru ke vchodu jeho vede a tu teprve se nalevo zahýbá. Dle původního plánu měla býti zahrada církevně před chrámem ohražena toliko zdí. Náš obrázek a přání obecní rady hlavního města Brna přivedlo zastupitelstvo sboru k tomu, že se rozhodlo, aby zeď postavena byla jen po úroveň zahrady a výše aby zhotoven byl mřížovaný plot z kujného železa. Zeď vypadala vyšší, než obrázek ukazuje, a přístup ke chrámu jest jednodušší, bez oněch dvou lamp.

Jeden z největších stavitelských časopisů „Der Architekt“, vycházející ve Vídni, přinesl v lednovém sešitě t. r. vyobrazení, plán a popis Betlémského chrámu našeho a praví o něm mezi jiným také toto: „Předmět ten jest již pro svou jednoduchost a účelnost zajímavým a ukazuje, čeho se skrovnými prostředky docíliti dá, neboť při vší šetrnosti jest chrám ten pěkný a prostranný.“

Iva Tůmová ■

Bůh jo...

Konfirmandi jsou naší budoucností. V Brně se scházejí ti z jedničky s těmi z dvojky na Zelené faře, a to za laskavého vedení farářů Ondřeje Macka a Ivy Květonové. Naše redakce byla jednou při tom!

Na konfirmandy s vodní pistolkou nebo odpalovací gumou. To aby se na začátku ztišili a soustředili. Za zvuků Ondřejova umravňování vcházím do prostor duchovního setkání, v němž jsem jako aktivní účastník byla naposledy před... třiceti (tyjo!) lety. To jsme tenkrát seděli u stolu, probírali jsme otázky z katechismu a psali si do sešitu. Dneska se konfirmandi ničeho nebojí. Magdaléna musí říct vždycky něco, Justa jí konstruje. Eliáš se drží překvapivě zpátky (to já bych byla na svého otce asi drzejší). Ben získává hned na začátku bod za správnou odpověď na Ondřejovu otázku, když potichu, ale jistě odhadne správný název svého oblíbeného časopisu. Setkávání!

Zpíváme a Eliáš vytírá následky katastrofy, kterou způsobil ještě předtím, než jsem přišla. Tuto uklizečskou zkušenost pak později při první aktivitě označí za svůj nejstrašidelnější zážitek poslední doby.

První aktivita — lístečky s otázkami. Trochu seznamovací hra. Libu krade spolužákům tužky, ale plánuje je vrátit, Justýnu vždy dokáže vytočit sestra, a když lidi zaměňují slova „díky“ a „kvůli“ (to máme společné). Martin má skvělý plán, jak nastolit světový mír: „Přece kdyby se vyhladili všichni ti, kteří ho nechcoul!“ Kdyby se měl Miki rozhodnout, jestli zachraňovat matku nebo dítě, ví jasně, že s manželkou by přece zvládli vyrobit dítě jiné. Kdyby mohl farář Ondřej na sobě změnit tři věci, byly by to tyto: „Přidat vlasy a svaly nebo mozek, ubrat břicho.“ Podle Zuzi je nejhezčím místem na světě nějaké krásně osvětlené přírodní zákoutí. Ben nikomu na světě nedůvěřuje na 120 procent, Dan by nešel dělat porotce do SuperStar, Olga ráda vzpomíná na výlet s tátou do Ameriky, Magdaléna se nejvíce bojí toho, že ztratí kamarády, podle Ester je hodně důležité, aby si lidé v páru udrželi vlastní koníčky, Krista

nevěří v nadpozemské síly. „Jakože ani Bůh ne?“ vpálí jí Ondřej otázku. „Bůh jo...“

Druhá aktivita — pracovní skupinky. Za Magdalénina úpěnlivého né probíhá nemilosrdné rozpočítávání jedna-dva-tři. Otázka, nad kterou je potřeba dát hlavy dohromady, zní: Jaká byla podstata Ježíšova učení? Co chtěl po lidech, aby dělali, žili. Vzpomeňte si i na nějaký verš, příběh... Obcházím týmy a odchyťávám nesmělé návrhy: hodný vinař, který všechny zabil; třeba narození Ježíša; nebo to, jak se zaběhl do krámu (sic!).

Prezentace skupinek je ukázkou Ondřejova umění sokratovského dialogu. U vágních formulací nutí (pořád v přívětivě laškovné atmosféře) zpřesňovat, a tak si uvědomovat. „Odpouštět? Komu?“ „Všem!“ „I Donaldu Trumpovi?“ „Ano, i těm, kteří se nám na první pohled nezamlouvají.“ „Jak se dělá odpuštění?“ „Že když mi někdo něco udělá, nebudu se na něj zlobit.“ „Když mi někdo zavraždí babičku, tak se na něj nemám zlobit?“ „No... máš odpustit...“ „Jakože ze sebe někde vytáhnu špunt a ze mě vyteče nenávisť vůči tomu, kdo mně zavraždil babičku?“ „Budeš dělat krůčky, až třeba nakonec na smrtelné posteli řekneš: Já ti odpouštím.“ „Je tady někdo, kdo umí vymyslet synonymum ke slovu odpuštění?“ „Zapomenutí? Ne, zapomenutí ne, to vědomí zůstává...“ „Dál...“ „Dát mu šanci. Smíření.“ Justýna chce říct něco obsáhlejšího: „Někde v Bibli je napsáno o nekonečném množství šancí.“ „Kolik jich bylo?“ „Sedmdesát. Devadesát. Sedmdesát něco. Sedm!“ V tomto bodě se Ondřej ujišťuje, zda všichni víme, kde v Bibli hledat pasáže o Ježíšově učení.

Láska. „K ostatním!“ říká Zuzka. „To mám všechny na České oblíbávat? Nechápu. Láska je těžká věc.“ „To se pojí k odpuštění. Dokážeš se přenést přes to, když někdo udělá něco špatného.“

Neuznáváš sošky. „To nemůžu chodit do Moravské galerie?“ „Můžeš, ale nebudeš se těm soškám klanět.“ „No dobře.“

Největším oříškem je Boží království. Tady je burza nápadů opravdu bohatá, všichni se předbíhají s odpověďmi, možná i proto, že chtějí konečně toho neodbytného faráře uzemnit přesvědčivým tvrzením. „Každý se dostane do království!“ „I Magdaléna?“ „No!“ „A jak se tam

Bud' se Ondřej hlásí o slovo, nebo... Vedle něj sedí Ben, Dan a Martin.

dostane? Až po smrti?“ „Ne, máme ho vytvářet už tady! Ale musíme v to věřit, je to jen otázka víry. Je tu celou dobu, ale musíš v to věřit. Je to v tvém mozku. Vytvoříme si ho, pokud se budeme mít rádi, protože to je něco dobrého.“ „Takže pokud se budu snažit, vybuduju ho tady? A co Pán Bůh, když je to jeho království?“ „Když mu budeme věřit...“ „Ten je tady, i když v něj nevěříme!“ „To je strašně těžký... Můžeme se mu zkusit přiblížit už teď, když budeme dodržovat Desatero, budeme hodní, budeme si odpouštět. V nebi pak bude v pravém slova smyslu.“ „Důležité ale je, že bez Boha to království nevybudujeme!“

Někteří konfirmandi mluví jak kniha, někteří jak humoristický časopis, někteří si svůj pohled i názory nechávají výhradně pro sebe. Nemají den, nemají takovou povahu. Pestrá směsice, která se po jedné správně zodpovězené otázce s úsměvem ujišťuje o tom, že všichni jistě odkonfirmují. „Jasně,“ odpoví Ondřej, „při představě, že bych tady s vámi byl ještě další rok...“ A tu hned dostane výčet budoucích konfirmandů, kteří jsou vlastně variacemi na stávající skvadru. Není úniku — a Ondřej je určitě rád! Konfirmační schůzky totiž pojímá tak, jak je mu to vlastní

a přirozené: jsou něco mezi proseminářem z didaktiky teologie a letním táborem. A snad i konfirmandi vnímají, že ty jejich čtvrtky mohou pro ně být duchovní rekreací.

Třetí aktivita — biblické citáty a obrázky převádíme do současnosti. Tak trochu Parabile. Příkladů jsou tradiční i vynalézavé: Nemějte starosti o to, jestli máte kaviár se steakem. Když se budeme chovat, jak nás učil Ježíš v Bibli, bude to dobrý, když budeme sobečtější, budeme mít komfort, ale nikoliv v duši. Nesudme lidi podle drobností, když my sami děláme něco mnohem horšího. Pomoz, když můžeš. Zajímej se — o planetu, o to, kdo vládne. Nejhorší je vzít někomu naději!

Poslední aktivita je šitá na míru našemu časopisu — ve dvojicích si upevnit povědomí o sobě navzájem a pak se navzájem představit.

Teď tedy čtete medailonky všech, kteří byli na konfirmační hodině a půl ve čtvrtek 13. března:

- **Zuzana** — 15 let, ráda tancuje, chodí na Cygy, ráda mluví, zájímá se o módu, ráda tráví čas venku a cestuje
- **Eliš** — 15 let, chodí na Filipku, hraje fotbal, rád si povídá s kamarády, chodí do Červeného kostela a má rád zpěvník Svítá, ve škole ho baví dějepis
- **Eliška** — 14 let, bydlí v Bohunicích a chodí na ZŠ Arménská, oblíbená barva je fialová, hraje florbal, jejím oblíbeným zvířetem je liška, nebaví ji němčina, oblibuje zeměpis a zimu
- **Kristýna** — 13 let, chodí do 7. třídy do školy v Žebětíně, hraje fotbal za Lokomotivu Heršpice, má ráda psy a nemá ráda fyziku, má ráda tělák a zeměpis a zimu
- **Olga** — 14 let, má ráda podzimní barvy, chodí na ZŠ na Slovanském náměstí a bude se hlásit na školu s přírodovědným zaměřením, má rádu astronomii a fyziku
- **Miki** — 16 let, hodně lidí mu říká Mouse, chodí na Bigy do právu, oblíbená barva modrá, dělá bojové sporty — judo, karate, hrával na kytaru, ale už se na to necítí, oblíbenou písní je Babylón
- **Magdaléna** — 14 let, chodí na Cygy, hraje na trubku, kytaru a klavír, oblíbená barva modrá a zelená, má rovnátka, kudrnaté vlasy, ráda čte, chodí do skautu a vede malé děti, takže chápe

Ondřeje, ráda diskutuje — neboli klade odpor, má ráda angličtinu a oblíbenou písni ze Svítá je Babylón

- **Justýna** — 14 let, chodí na ZŠ v Židlochovicích, absolvovala z flétny a učí se na klavír, oblíbená barva je červená a zelená, má kovové šrouby v puse, kudrnaté vlasy, ráda čte, chodí na procházky, kritizuje anglickou výslovnost, ale angličtinu má ráda, oblíbenou písni je Babylón a hlásí se na Egy, Cygy a do Hustopečí

- **Ben** — 16 let, chodí na církevní gymnázium, ve svém volném čase fotografuje, hraje počítačové hry a chodí na brigády

- **Ester** — 14 let, chodí na ZŠ v Šlapanicích, má ráda kreslení a hudbu — hraje na zobcovou flétnu

- **Libu** — 15 let, oblíbená barva zelená, chodí na ZŠ v Žebětíně, chce jít na nějaký přírodovědný gympl, oblíbeným zvířetem je le-
nochod, hraje na trumpetu a má ráda dějepis

- **Martin** — 13 let, má rád modrou barvu, chodí na ZŠ Sirotkova a provozuje judo

- **Dan** — 13 let, chodí na Bigy do sekundy, má rád výtvarku, protože v ní může relaxovat, hrával na klavír, jezdí na skejtu, plave a chodí do skautu do Sedmdesátky, má rád pizzu a rád by se stal skejtařem-olympionikem, ze Svítá rád zpívá píseň Má modlitba

Nutno dodat, že zrovna chyběli, ale k výše zmíněným neodmyslitelně patří **Viktor, Matouš a Vítek**, všichni ze sboru Brno II.

Nevím, jestli je to tak vždycky, ale podle toho, co jsem viděla na Zelené faře tenkrát ve čtvrtek, to vypadá, že Ondřej skrze moderní pedagogické postupy, které zvolil, nechává velkou část odpovědnosti za podobu setkání na účastnících. Ti možná nemají tolik tvrdých znalostí, jak to bylo za nás (a že jsme uměli vyjmenovat z paměti ledacos; ovšem ti, kteří měli ve škole problém s paměťovým učením, byli za nevzdělance i tady), ale zase se nebojí o věcech víry mluvit. A bylo by skvělé, kdyby ten zápal neztratili a přenesli jej do biblických setkání ve svých dalších životních etapách. Snad jim budeme vždycky po ruce! Každopádně je můžeme přijít podpořit na slavnost konfirmace, která proběhne na Svatodušní neděli, 8. června v Červeném kostele, společně pro místní i blahoslavácké.

Lenka Dobrovolná ■

Síla tvarglí a Alf

Jak získávat nové učedníky, křesťany, evangelíky? Jak oslovovat veřejnost, jak ji upoutat? Co dělat, aby se k nám náhodní návštěvníci vraceli, zakotvili u nás? Obohatili naše společenství? Setkali jsme se s Petrem Lindnerem a Katkou Trnkovou, oba prošli cestou hledání, oba byli osloveni evangelickým společenstvím: Petr v Červeňáku, Katka v Blahoslaváku.

Asi se nejdříve musíme seznámit. Kde pracujete?

Petr: V mém životě teď nastal velký zlom: jsem čtvrtý týden v zaměstnání. Předtím jsem byl třicet let na volné noze. Byl jsem novinář..., i když to není to správné slovo. Spíš technologický publicista v oboru fotografie. Dělal jsem s kolegy časopis DIGIfoto a posledních 13 let jsem tvořil obsah webu Nikonblog.cz. A protože Nikon, který měl žít, si řekl, že už je toho za ta léta dost, musel jsem se poohlédnout po nové práci. Nakonec jsem skončil ve FN Brno v Centru informatiky jako lektor všech těch Wordů, Excelů, PowerPointů a jiných aplikací. Školíme zaměstnance, vytváříme názorné, podrobné návody, děláme individuální konzultace.

Katka: Já mám za sebou velkou změnu stejného ražení: už třetí rok pracuji jako odborná asistentka na Veterinární univerzitě, učím botaniku a výživu zvířat. Předtím jsem řadu let studovala na doktorátu, pak jsem chvíli pracovala v pekárně. Ale teď je to poprvé, co někam chodím každý den a na plný úvazek.

Jak vypadalo vaše první setkání s vaším sborem?

K: Mé první setkání s Blahoslavákem proběhlo na Noci kostelů. K návštěvě kostela mě přitáhly tvargle, které tady byly vytažené.

P: Co to je?

K: Sjoelbak, nizozemská hra.

A to tě přimělo zakotvit v Blahoslaváku?

K: To zrovna ne, ale byl to ten impuls, proč jsem do Blahoslaváčku zavítala. Nic takového v programu v jiných kostelích zařazeného neměli! Tou dobou jsem už byla víceméně věřící a uvažovala jsem o tom, že se nechám pokřtít. A když jsem sem vešla a rozhlédla se, získala jsem silný pocit, že Blahoslavák je tím pravým místem. Ale pak uplynulo ještě několik let.

Proč?

K: Měla jsem zdravotní omezení, stěží jsem zvládala život, jaký byl. Četla jsem však kázání, která se dávala na internet. Líbila se mi Saša, tehdy Hauserová. Jenže pak si změnila příjmení, a to jsem si řekla: Bacha, svatba, to půjde brzy na mateřskou, takže teď se nechám pokřtít.

Takže tvargle a Sašina svatba...

K: Párkrát jsem lobbovala, aby se tvargle zase na Noc kostelů vytáhly.

P: Já jsem k víře přišel pozdě, až po padesátce. Bylo to ve Slově života. To je taková veselá církev, akorát trochu divoká, charismatická. Poděkoval jsem jim, že mě přivedli k víře, a utekl jsem. Když přišel covid, sjížděl jsem na YouTube různé bohoslužby. Teda až na katolické, ty mě nikdy neoslovovaly. Vlastně mě nezajímali ani evangelíci. Jednou mi ale kamarádka, sestra z jihomoravské evangelické enklávy, tedy z Nosislavi, navrhla, jestli bych nechtěl chodit na kurz Alfa do Červeňáku. Šel jsem — a tam byl Ondřej a Iva. Já jsem se okamžitě do obou zamiloval. Zamiloval jsem se do evangelíků. A zjistil jsem, že mně vlastně chyběl i ten chrám, že potřebuju kostel, ne nějakou garážovou modlitebnu. Hrozně mi vyhovuje evangelická teologie — pojetí víry, křesťanství.

Co konkrétně tě oslovilo?

P: Jedna zásadní věc: naši faráři, kteří jsou velmi vzdělaní teologové, se nebojí říct slovo nevím. To jsem jinde nezažil — zejména evangelikálové obvykle vědí všechno. Svým způsobem studuji Bibli, dělám biblický podcast zaměřený na biblická jména a úsloví a vím, že nelze na všechny

Petr upřednostňuje, i z technického hlediska, černobílé fotky. Samospoušť na jeho Nikon zachytila redaktorku Lenku, Petra a Katku. .

otázky odpovědět. Víra je taky mystérium... Adam s Evou tehdy chtěli vědět všechno, a jak dopadli!

Nejsi moc fixovaný na Ondřeje s Ivou?

P: Ne. Poslouchám a čtu všechno — apoštoláky, adventisty... Třeba podcast Bible pro dnešek je výborný. Mám rád Davida Kubíčka z Církve bratrské i některé katolíky, třeba disidenta a emeritního faráře z Letohradu Václava Vacka. Rád si poslechnu i Marka Orko Váchu, byť je tedy poněkud „profláklý“ a ve své roli mediální hvězdy se už docela často opakuje.

Jak jste poznali, že sbor, v němž jste nakonec zakotvili, je to správné místo?

K: Cítala jsem to.

P: Taky jsem to cítil. Asi Duch svatý.

K: To nevylučuji. Taky hrál roli předsudek, že evangelíci jsou jako Komenský a Komenský byl moudrý, což mě přitahovalo. Vnímám to tak, že mě k zakotvení v Blahoslaváčku vedly podněty rozumové i nadpřirozené.

Změnilo se něco ve vašem pohledu na evangelickou církev?

P: Pro mě je to pořád stejný. V průběhu těch dvou let jsem si uvědomil, jakou tradici naše církve má — od Komenského po Macka. Ale... Pořád si zvykám na evangelickou hudbu. To není můj šálek kávy, mám rád big-bít. Třeba evangelikální církve mají pěkné „chvály“ s kytarou, basou, bicími... Ale nechci rebelovat, význam tradic si hodně uvědomuji.

K: Nikde člověku nebude sedět všechno. Nenarážím na teologii, připadá mi svobodná. Jsou některé věci, co mi tu třeba chybí z hlediska duchovního života, ale jedná se o něco, co stejně nelze roubovat do hlavních bohoslužeb. Nacházím to třeba v modlitebních setkáních či akcích v eku-meně. Určité rozčarování z církve jsem prožila spíše v mezilidských vztazích. Na začátku jsem to brala asi trochu jinak, protože i podání ruky a zdvořilostní pozdrav pro mě byl vřelejší, než na co jsem ze „světa“ byla zvyklá. Později ale sílil pocit, že úplně sem nezapadnu a že o to ani není zájem. Byly různé situace, kdy třeba druzí lidé dávali najevo, že „my všichni“ umíme nějakou písničku nebo „my všichni“ víme nějakou informaci, a pokud já to nevím, tak vlastně nepatřím mezi „všechny“.

P: Tomu se v PR říká marketingová tma. Když se například jede na Blažkov, letití členové sboru jednoduše vědí všechno. Já jsem si před prvním Blažkovem musel nedobrovolně hrát na investigativního novináře: Mám si brát spacák? Jak to bude s jídlem? Lepší komunikace směrem k nováčkům by sboru prospěla.

K: V ohláškách se řekne: Hlaste se u sestry té a té... Ale nový člověk neví, která to je.

Pořád jsi cizí?

K: Vnímám, že jsou tu určité uzavřenější skupinky, například rodinné klany, které chápou sbor jako rodovou záležitost a mezi něž nelze zapadnout, když se tak člověk nenarodil. A následně třeba u diskuse o budoucnosti sboru se klade důraz na to, jak to bylo za našich rodičů a jaké to chceme mít pro naše děti. Moc se nepočítá s tím, že lidi do církve mohou přijít i zvenčí.

Jak jste pečovali o svou víru po křtu?

K: Měla jsem půlroční křestní přípravu. Říkala jsem pak Saši, že mi to bude chybět, ale prý je to teď už jen na sboru. Děti se připravují mnoho let, ale dospělý půl roku — a pak je hozen do života. Já jsem však měla v tu dobu spoustu otázek. A přitom jsem narážela na to, že se o víře lidi neradi baví.

P: Byl jsem pokřtěn ve Slově života velmi biblicky — v nafukovací vířivce. Pak jsem začal chodit na Alfů, té jsem si dal i druhé kolo, třetí rok už jsem v ní pomáhal jako služebník. Pak kurz Beta. Občas chodím na biblickou hodinu, občas na Čtvrťky!

K: Alfů jsem neabsolvovala. Nevěděla jsem, že něco takového existuje.

P: Vy ji tady nemáte? Alfa je výborná!

Ted' jste tedy důležitou součástí provozu svého sboru.

P: Já jsem jen — lehce ironicky řečeno — zbytečně aktivní. Nicméně jestli chci být součástí společenství, mluvím o něm jako o svém/našem sboru. A pokud je i můj, pak si uvědomuju, že taky potřebuje v něčem pomoci.

V čem třeba?

P: Například říct na Alfě a Betě něco snad smysluplného těm, kteří hledají nebo obnovují víru. Snažím se fotit v kostele i na jiných sborových akcích. Uvědomuju si, že je potřeba dělat pro církev věci zadarmo, protože to k tomu zkrátka patří. Za můj biblický podcast mi už několik lidí nabízelo solidní peníze, ale odmítl jsem. To je služba Bohu.

Katko, ty jsi ve staršovstvu. Jak se to stalo?

K: Martin Horák mě oslovil a já jsem ho nechtěla odmítnout. Nakonec jsem tam prolezla až po opakované volbě. Možná proto, že mě lidi neznali. Nebo právě naopak. To, že jsem ve staršovstvu, mě přivedlo k liturgickým úkolům, které mám ráda. Psát a vést přímělnou modlitbu a vysluhovat večeri Páně. To je velká radost v mém životě, i když se mi běžně stává, že modlitbu dopisují až během kázání a pořád jsem při ní dost nervózní. Ale pak se cítím obdarovaná. K vzájemnému seznamování

je zase dobrá služba u sbírky na arch, na něž se zapisují jména dárců kvůli úlevě na dani. Na začátku mi v seznamování pomohlo brát si služby u kafe. To je dobrá věc.

Jak se seznamuje muž?

P: Na Alfě jsem se seznámil s několika členy sboru a ti mě pak seznámili s těmi dalšími na kafi na faře. Ideální způsob vzájemného poznávání je jet na Blažkov.

Mluvíte o víře se svou rodinou?

P: Mluvim, ale nejsem si jistý, jestli to k něčemu je. Naše rodina je divná: když se děcka narodí, hned mají obrovské ego. Potřebujeme spoustu let na to, aby se nám ego postupně sráželo. Mám čtyři děti a dvě vnučky. Mladšího syna mám ve střídavé péči, a když je u mě, nezbyvá mu nic jiného než jít se mnou do kostela. Neřekl bych, že je věřící. Je systematicky založený, kázání poslouchá a má k němu spíš věcné než teologické připomínky. Víru mu nenutím. Já jsem si k ní došel sám, a to až ve věku, kdy mi odešla trocha toho ega. Tu cestu chci umožnit i jemu, proto do něj nic nehustím.

Katko, co ve tvé rodině?

K: Maminčina reakce byla: Myslela jsem, že inklinuješ k buddhismu... Přijali to, ale udržují si odstup. S rodiči je složité o víře mluvit, celý život jsou v postavení toho, koho mám já poslouchat. Vztah rodič-dítě je v tomto zapíkaný. O citlivých otázkách lze v určitých životních obdobích mluvit spíše s kamarády.

Máš někoho takového mimo církev?

K: Mám jednu kámošku, se kterou to probíráme, i když mi potom většinou řekne, že je všechno jinak.

Ve sboru máš nějakou blízkou osobu?

K: Dneska už jo. Nějakou dobu pravda trvalo, než jsem se rozkoukala a začala se seznamovat. Takovou osobou je pro mě třeba Eva Rybáková.

Za ni jsem hodně vděčná. Byla mi oporou, když jsem hledala práci, a byly chvíle, kdy mi vysloveně „vyřídila vzkaz od Pána Boha“ do těžké životní situace. Ohledně těch těžkých situací musím zmínit Tkadlečko-vy, kteří mi poskytli azyl při stěhování od rodičů. Mám ráda Pavlu, vedle které sedávám, i další lidi, kteří jsou v kostele okolo mě. Taky Petr Socha, který nás obvykle vítá ve dveřích, to je skála, bez níž by něco chybělo. Pak Věrka Osvaldová, která s námi taky chodí na modlitební skupinky a pozvala mě k nim na Silvestra. Na kafi si ráda přisednu i k nejstarší generaci, s nimi se dá vždycky popovídat. Na staršovstvu velmi oceňuju Evu Kazdovou. Vidím, že v každé situaci, i když s ní třeba v dané chvíli sama nesouhlasím, dělá to nejlepší, co umí. I další lidi ze staršovstva jsou mi teď bližší, když spolu každý měsíc a někdy i o víkendu jednáme. A dalo by se pokračovat dál a dál.

A ty, Petře?

P: Nebudu jmenovat. Aby se ti ne-jmenování neurazili.

K: To taky doufám, že se neurazí. Zjišťuji, že blízkých lidí tu mám fakt hodně a je dobře si je připomenout, protože různé spory a odcizení se člověku rády derou v mysli do popředí, a přitom v reálu pozitivní zkušenosti dalece převažují.

Existuje peklo?

P: Ano, už tady na zemi. Děláme si ho sami. Jak říká Orko Vácha, do kostela přece chodí hříšníci. A jestli bude peklo pak a někdy, to nás v tomto životě nemusí zajímat. My si to tady vyžereme dostatečně.

K: Já bych se pod to podepsala.

P: Ale zároveň tvoříme i Boží království, i když v plnosti bude až po Ježíšově příchodu, jak praví Bible.

Věříš všemu, co je v Bibli?

P: Věřím té zvěsti, mystériu. Není to literatura faktu, ani návod k žití. Je to směsice žánrů a různě podaných poselství. Mám Bibli rád, i když v ní občas najdu věci, kterým se věří těžko. Od Ježíška jsem dostal Šestidílků. Těším se, až se k ní dostanu.

Lenka Dobrovolná ■

Sborník k povzbuzení

Takto se to má dělat! Byť uvedu i pár kritičtějších poznámek, první věta zní: Takto se to má dělat! Takto má vypadat sborník ke sborovému jubileu. Krásně, barevně. Plný drobných vyprávění, svědectví, vzpomínek, medailonů. Plný fotografií.

Smysl sborových pamětnic je podle mě dvojitý: Pokusit se zachránit před úplnou ztrátou minulost. Především však povzbudit, inspirovat současníky k aktivitě směrem do budoucnosti. Má smysl si číst o slepých uličkách a selháních, právě církev by i takové příběhy měla uchovávat. Ale ve chvílích, kdy občas naše motivace chodit do kostela, organizovat setkání, představovat sborové prostory, chystat další schůzku mládeže, pěveckého sboru, vánoční hru klesla k bodu mrazu, potřebuje číst drobné „historky“ o předcích a předchůdcích. Aby nás vzpružily, abychom se i skrze ně ubezpečili, že víra nesedí s rukama v klíně a že Pán Bůh zvedá z prachu.

Hrozně nerad poslouchám řeči: Já už si další knížku koupit nemůžu, mám jich doma, že nevím, co s nimi... Osobně si myslím, že jediné to bude dostatečně tvrdý trest pro moje děti, za všechny jejich... například pozdní návraty domů, kdy na ně s obavami čekám, nevynesené koše atd., že jednou budou muset likvidovat moji knihovnu. A ulehčit jim to nehodlám! Nová knížka je nové dobrodružství, nová naděje, nová informace, oživená vzpomínka. Jako evangelíci nemáme svaté, ale máme společenství svatých. Potřebujeme příběhy o tom, jak lidé žili svou víru. Knižku z Blahoslavova domu si mají koupit nejen ti, kdo na desítkách fotografií najdou své předky, sebe, zapomenuté kamarády, ale také ti, kdo hledají impulzy k oživení třeba do sem tam unaveného pobývání v církvi.

Nejnadanější jsem z grafiky. Nápadité, vtipné. Z kvalitní vazby. Ze dvou barevných záložek.

Kniha má přibližně pět oddílů: historie, vzpomínky na první republiku a válku, vzpomínky z totality, vzpomínky na dobu po sametové revoluci a medailonky kazatelů, laiků, hudebníků. Zčásti jde o texty nové,

zčásti o převzaté z různých periodik, zejména pak z časopisu Setkávání.

Vcelku pochopitelně zápasí každý sborník a jeho pořadatel s tím, co kam zařadit, jak zasáhnout do textu autora, koho oslovit s prosbou o příspěvek, kdo na oslovení odpoví atd. Marta Procházková nabídla dosti vyčerpávající paletu autorů a témat. Historici by podle mě měli být obzvláště vděční za několik textů o válečné a poválečné mládeži v Blahoslavčce, která dala ČCE řadu výrazných osobností i poměrně specifickou biblickou zbožnost, šířenou přes Sázavu a Blažkov do Čech i po Moravě, která na čas určila i její spirituální profil. Byť tu Martu jistě ovlivnily její vlastní mládežnické vzpomínky, velmi cenné jsou i kapitoly o zpívající mládeži v době normalizace. Také zde je popsán fenomén, který má rozhodně přesah mimo Brno II.

Nešvarem leckteré podobné knihy vydávané sborem ČCE je, že se zaměřuje na faráře, dělí dějiny podle jejich příchodů, odchodů či konfliktů s farníky. Na té z produkce Blahoslavova domu je cenné, že neopomíná nedělkáře, kurátory, sborové sestry, varhaníky ad.! Vždyť ti dělají církev společenstvím, nikoli ti ve středověkých talárech.

Svým způsobem mě pobavila kapitola Marty Procházkové o stavbě Blahoslavova domu. Je totiž vidět, že ji psala památkářka tělem i duší. Výrazně z něj vystupuje slovo: „Naštěstí“... nebyl zbořen altán, nezasáhla stavba mateřské školy, byly zachovány tonetky atd. A opačné: „Žel“ byl vyhozen historický nábytek...

Onen lehký kritický vzdech se vztahuje k tomu, že tak pěkná kniha mohla projít ještě jednou korekturou, zejména grafickou. Místy se totiž objevují drobné chyby: chybný font u poznámek, posun o jednu stránku u odkazů v rejstříku, nesprávný popis fotografie (např. s. 50: na fotografii je synodní senior Josef Křenek, nikoli Josef Souček, takže datace musí být pozdější a Václav Pokorný na ní být nemůže). Ale chápu, že sborník zkrátka musí vyjít k výročí.

Takže vzhůru do kanceláře Brna II pro sborník. Ať jim tam neleží na skříních (jako nám v Brně I ten o Blažkovu). Takže opravuji: vzhůru do kanceláří Brna I i Brna II nejen pro sborníky.

(Blahoslavův dům v Brně 100 let od postavení, ed. Marta Procházková, FS ČCE v Brně II, 2024, 416 s.)

Ondřej Macek ■

Staň se

... řidičem MHD ... hrdinou, ... požehnáním.

Ty první nápisy hlásá reklama, ten poslední je v Bibli. Byl určen Abramovi ještě dřív, než vyšel ze své rodné země. „Vyjdi... Staň se požehnáním.“

Ježíš vyšel na poušť, postil se, byl pokoušen od ďábla. A stal se požehnáním. I já potřebuji vyjít. Opustit známé, nechat se vést k novému. Máme většinou radost, když vidíme, jak dítě opět vyrostlo z rukávů i nohavic; ale nepřipadá nám divné, když nám určité způsoby myšlení, víry, modlitby vydrží desetiletí. Nevolám po změně, jen aby se něco dělo. Jen nechci zakrnět v tom dobře známém, kde se jede na se-trvačnick, nic se nevyvíjí, není zde potřeba hledání, objevování, touha dál a výš (Narnie). Ježíš o sobě říká: Já jsem cesta, pravda, život. Jistě mohu na cestě i sedět nebo spát, ale jejím posláním je někam dovést.

Pane Ježíši, nechal ses vést a sám jsi vedl. Stal ses Cestou. Zveš na cestu, svítíš, nabízíš vedení. Nechci zůstat na místě, ale zdráhám se skutečně vyrazit, opustit zažité. Mám strach z nezajištěnosti, odpust'. Jen v myšlenkách, pusou mi to jde...

Na tvé cestě potkám Pravdu. Nehrnu se k ní, ale tebe minout nechci. Kéž cítím dotek toho, který mě vede za ruku. S Průvodcem chci vyjít a žít.

Vždyť ty jsi Život. Představuji si tvou cestu jako jasnou čáru na mapě; ty ji možná vidíš úplně jinak. Tvé požehnání kvete na nečekaných místech. Toužím je najít a dát dál. Mohu se stát požehnáním?

Iva Oukropcová ■

Sváteční bohoslužby

	Brno I	Brno II
17. dubna Zelený čtvrtek	19 hod. Betlémský kostel pašije podle evangelisty Matouše s večeří Páně	18 hod. Blahoslavův dům pašije podle evangelisty Marka s večeří Páně
18. dubna Velký pátek	10 hod. Červený kostel bohoslužby s večeří Páně	9 hod. Blahoslavův dům káže Iva Květonová 10.30 hod. Tišnov káže Tereza Halasová bohoslužby s večeří Páně
20. dubna Hod Boží velikonoční	10 hod. Červený kostel 14 hod. Rychmanov bohoslužby s večeří Páně sbírka na Hlavní dar lásky Jeronymovy jednoty, křest	9 hod. Blahoslavův dům káže Tereza Halasová 10.30 hod. Tišnov káže Vlasta Ryšavá bohoslužby s večeří Páně sbírka na Hlavní dar lásky Jeronymovy jednoty
21. dubna Velikonoční pondělí	10 hod. Červený kostel bohoslužby	

Kalendář sborových akcí

Brno I

27. dubna

4. května

8. června

při bohoslužbách zpívá Brněnský ekumenický sbor
návštěva z partnerského sboru v Basileji
Letnice, křest, konfirmace

- 10. května** **7. ekumenická pout' jižní Moravou:** pěší pout' z Adamova do Blanska s modlitbami a písněmi a doteky minulosti, sraz v 9.00 v kostele sv. Barbory v Adamově
- 23. května** **Noc kostelů v Červeném kostele**
18.00—18.45 přivítání a pěvecký sbor Primavera + pěvecký sbor ZUŠ Židlochovice
19.00—19.45 Dioanea ludens (flétny, varhany, hoboje, zpěv, bicí nástroje a stará hudba)
19.45—20.30 pěvecký sbor Primavera + pěvecký sbor ZUŠ Židlochovice
20.45—21.30 Dioanea ludens (flétny, cembalo, hoboje, zpěv, bicí nástroje a stará hudba)
21.30—22.00 Vít Bébar a Alžběta Hlavicová (hoboje, flétna a varhany)
22.00—22.30 historie Červeného kostela v podání Václava Matoulka
22.30—23.00 Vít Bébar a Alžběta Hlavicová (hoboje, flétna a varhany)
23.00 požehnání
- 29. května** **130 let Betlémského kostela, Malý Prater — 1. ročník**
hudebního minifestivalu (Pellicova 6)
18.00 bohoslužby s biblickými písněmi Antonína Dvořáka v podání Simeona Hány
19:15 kapela Ležíš (hudební uskupení z Blahoslavova domu)
20.15 Lumiére interiéru (hudební uskupení kolem Emy a Matěje Přikrylových)
- 13.—15. června** víkendový Blažkov

Brno II

12.—13. dubna	Ten Sing Pelhřimov, workshop a vystoupení
27. dubna	výlet do Tišnova
30. 4. až 4. 5.	brigáda na Blažkově
7.—11. května	brigáda na Blažkově
9.—11. května	jarní školka mládeže
18. května	výlet boskovického sboru do Tišnova
23. května	Noc kostelů — tentokrát v Blahoslaváku nebude
23.—25. května	tišnovská víkendovka na Blažkově
25. května	mimořádné sborové shromáždění — volba kazatele
30. 5. až 1. 6.	sborový víkend na Blažkově

Sbor ČCE v Prostějově nabízí modlitebnu s rodinným domem k prodeji (bývalá fara) v kazatelské stanici Lipová u Konice (přibližně hodina cesty autem od Brna). Objekt byl vybudován asi před 100 lety, je umístěn v pěkném prostředí Dražanské vrchoviny s přílehlou velkou zahradou. Více informací o velikosti a technickém stavu budovy je na webu prostejov.evangelnet.cz/lipova, případně volejte faráři Vystavělovi na tel. 775 025 617.

Přijed'te na Blažkov!

Sestry a bratři, přijed'te mezi nás, kdo máte čas a chcete příjemně strávit zbytek léta ve středisku na **BLAŽKOVĚ** spolu s jinými staršími, životem zkušenými evangelíky a sdílet stimulující křesťanské společenství v jednoduchých podmínkách bez luxusu a placené obsluhy, ale s o to větší radostí z toho, že se o sebe staráme s Boží pomocí sami, vaříme si z vlastních surovin a také program máme vlastní, do něhož každý dle svých schopností a obdarování přispívá. V neděli zpravidla uvítáme mezi námi obětavého faráře, který poslouží bohoslužbou, ale ranní a večerní ztišení je na nás. Nikdo není do ničeho nucen, a přesto vše nakonec funguje. Radujeme se ze života a je nám spolu vždy dobře.

I když většina z nás je z jižní Moravy, bývají s námi někteří až z Čech a Slovenska. Chodíme na houby, vedeme vážné i veselé hovory, o zpěv a humor není nouze.

Pobyt pro seniory se bude konat v termínu 30. 8. — 5. 9. 2025.

Pro další informace a přihlášení můžete napsat na adresu petrsocha@email.cz nebo na tel. 608 456 798.

Bruslaři z Blahoslaváku

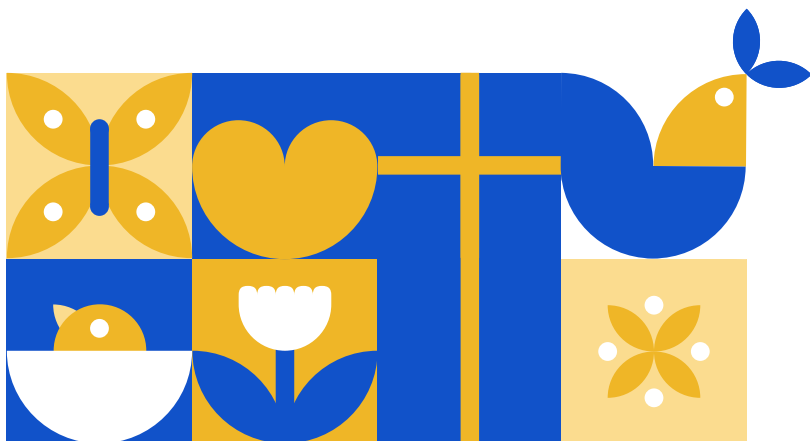
Přednáška Jindřicha Halamy na seniorátní konferenci

Diakonický soutěžní tým při PubQuizu

Matěj a Ema Přikrylovi konferují tradiční ples nejen evangelický.

List sborů Českobratrské církve evangelické v Brně I a Brně II. Vychází čtyřikrát ročně, uzávěrka příštího čísla je 1. června 2025. Určeno nejen pro všechny členy obou sborů, k dispozici v tištěné verzi za doporučenou cenu 80 Kč, zdarma pak ve verzi elektronické. O její zaslání lze požádat e-mailem na uvedené sborové elektronické adresy.

Odpovědná redaktorka Lenka Dobrovolná
(lendobrovolna@seznam.cz). Na uvedenou adresu můžete zasílat své příspěvky.

Grafická úprava Jitka Jirásková. Plakát pro děti je z dílny Ivy Tůmové, presbyterský komiks je od Petra Dobrovolného. Fotografie laskavě poskytli Iva Květonová, Filipína Cimrová, Petr Lindner, Jan Vondra, Petr Dobrovolný, Benfoto ad. Jazykovou korekturu provedli Klára a Roy Douškovi.

Děkujeme všem příspěvatelům za jejich články.

Registrace MK ČR E12109

Kontakty: FS ČCE Brno I, Opletalova 6, web:
cervenykostel.cz; e-mail: sbor@cervenykostel.cz
faráři: Ondřej Macek (tel. 739 244 754)
a Iva Květonová (tel. 734 857 003)
FS ČCE Brno II, Lidická 79, web: blahoslavak.cz
e-mail: sbor@blahoslavak.cz;
administruje: Iva Květonová